

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu, složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Jana Vyklického a JUDr. Petra Průchy, v právní věci žalobkyně: **A. L.**, zastoupená Mgr. Štěpánem Janáčem, advokátem se sídlem Na Poříčí 12, Praha 1, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5, proti rozhodnutí žalované ze dne 14. 8. 2012, č. j. X, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 24. 3. 2014, č. j. 33 Ad 44/2012 – 109,

t a k t o :

I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**

II. Žádnému z účastníků **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 14. 8. 2012, č. j. X, byly zamítnuty námitky žalobkyně (dále „stěžovatelka“) proti rozhodnutí žalované ze dne 11. 6. 2012, č. j. X, kterým byla zamítnuta žádost stěžovatelky o invalidní důchod.

Proti tomuto rozhodnutí žalované o námitkách podala stěžovatelka žalobu ke Krajskému soudu v Brně (dále „krajský soud“). Krajský soud rozsudkem ze dne 11. 3. 2013, č. j. 33 Ad 44/2012 - 49, žalobu stěžovatelky zamítl a o náhradě nákladů řízení rozhodl tak, že žádnému z účastníků se tato náhrada nepřiznává. Ke kasační stížnosti stěžovatelky bylo toto rozhodnutí krajského soudu zrušeno rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2013, č. j. 3 Ads 24/2013 – 34, a věc byla krajskému soudu vrácena k dalšímu řízení. Nejvyšší správní soud v tomto rozsudku konstatoval, že posudek o invaliditě vypracovaný posudkovou komisí MPSV v Brně ze dne 18. 1. 2013 nesplňoval požadavky

jednoznačnosti, určitosti a přesvědčivosti a tento nedostatek nebyl odstraněn ani doplňujícím posudkem téže posudkové komise ze dne 22. 2. 2013. Nejvyšší správní soud zároveň krajský soud zavázal k vyžádání nového doplňujícího posudku, v němž posudková komise zejména jednoznačně zhodnotí zdravotní stav stěžovatelky a dospěje-li k závěru, že zdravotní stav stěžovatelky je třeba hodnotit podle kapitoly XIII, oddíl E, položka 1b přílohy vyhlášky o posuzování invalidity, pak také přesvědčivě a úplně zdůvodní, proč nelze zdravotní stav stěžovatelky hodnotit podle kapitoly XIII, oddílu E, položky 1c přílohy vyhlášky o posuzování invalidity. Nejvyšší správní soud též dodal, že krajský soud je oprávněn požádat posudkovou komisi o doplnění posudku i v jiném, než naznačeném směru, či provést další důkazy, pokud taková potřeba vyjde v dalším řízení najevo, a že při pochybnostech o objektivitě dalšího doplňujícího posudku si krajský soud opatří srovnávací posudek od jiné posudkové komise.

Krajský soud v řízení následujícím po uvedeném zrušujícím rozsudku Nejvyššího správního soudu ve věci znovu rozhodl rozsudkem ze dne 24. 3. 2014, č. j. 33 Ad 44/2012 – 109, kterým žalobu zamítl a žádnému z účastníků nepřiznal náhradu nákladů řízení.

Rozsudek Krajského soudu v Brně

Krajský soud si v řízení následujícím po výše citovaném zrušujícím rozsudku Nejvyššího správního soudu nejprve vyžádal doplňující posudek posudkové komise MPSV Brno. V doplňujícím posudku vypracovaném dne 24. 1. 2014 tato posudková komise uvedla, že není schopna svůj závěr obsažený v posudku ze dne 18. 1. 2013 zdůvodnit medicínsky více přesvědčivě. V posudku ze dne 18. 1. 2013 připustila posudková komise MPSV Brno možnost vyslovení dvou posudkových závěrů kvůli ne zcela jasné aplikaci posudkových kritérií daných přílohou vyhlášky č. 359/2009 Sb., o posuzování invalidity (dále jen „vyhláška o posuzování invalidity“) na zjištěný zdravotní stav. Konkrétní postižení nejvíce odpovídá kapitole XIII, oddíl E, položka 1b. Při hodnocení celkových důsledků onemocnění pro pracovní i nepracovní aktivity stav ale funkčně neodpovídá kritériím lehkého funkčního postižení, jak stanoví citovaná položka, neboť stěžovatelka je dle názoru posudkové komise omezena středně těžce a to i při běžném zatížení. Rovněž jsou omezeny některé denní aktivity, což odpovídá položce 1c citované kapitoly a oddílu. Podle položky 1c však nelze prokázat podstatnější neurologické postižení, což je obvykle rozhodujícím kritériem pro užití položky 1c. Pokud by posudková komise stanovila míru poškození zdravotního stavu stěžovatelky dle položky 1c, jednalo by se o odchylku od běžné posudkové praxe a tento závěr by pravděpodobně nebyl potvrzen případnými srovnávacími posudky. Posudková komise uvedla, že ne vždy je (pro variabilitu zdravotních postižení a funkčních omezení) možné každý stav „šablonovitě“ podřadit kolonkám daným vyhláškou o posuzování invalidity. V závěru svého posudku posudková komise žádala autoritativní stanovisko k uvedenému případu například judikátem Nejvyššího správního soudu.

Tento doplňující posudek posudkové komise MPSV Brno krajský soud nevyhodnotil jako přesvědčivý, proto si vyžádal srovnávací posudek posudkové komise MPSV Hradec Králové. Ve srovnávacím posudku ze dne 7. 3. 2014 posudková komise MPSV Hradec Králové stanovila pokles pracovní schopnosti stěžovatelky podle kapitoly XIII, oddílu E, položky 1b vyhlášky o posuzování invalidity na 20%. Horní hranici

pokračování

procentního rozpětí volila vzhledem k neurologickému nálezu a opakujícímu se kořenovému dráždění. Za užití § 3 vyhlášky o posuzování invalidity posudková komise s ohledem na nemožnost vykonávat dosavadní zaměstnání navýšila základní procentní hodnotu poklesu pracovní schopnosti o 10% na celkových 30%. To ovšem nic neměnilo na závěru, že stěžovatelka k datu vydání napadeného rozhodnutí nebyla invalidní.

Při jednání dne 24. 3. 2014 zástupce stěžovatelky vyjádřil nesouhlas s posouzením zdravotního stavu stěžovatelky posudkovou komisí MPSV Hradec Králové. Posudku vytkl, že neobjasňuje vyústění posudku posudkové komise MPSV Brno, který stále připouští hodnocení zdravotního stavu stěžovatelky podle položky 1c. Zástupce stěžovatelky navrhl, aby byl vypracován další posudek (např. posudkovou komisí MPSV Ostrava), jenž by veškeré předchozí posudky ve věci provedené revidoval. Zástupce stěžovatelky požadoval, aby se další posudková komise zabývala alternativním návrhem uvedeným posudkovou komisí MPSV Brno. Zástupkyně žalované považovala provedené posouzení zdravotního stavu za dostatečné. Žalobkyně uvedla, že od 19. 11. 2013 je poživatelkou invalidního důchodu pro invaliditu I. stupně, ale považuje za křivdu, že po ukončení vyplácení nemocenských dávek se ocitla absolutně bez prostředků. Krajský soud poučil účastníky, že řízení je přezkumné a že zdravotní stav stěžovatelky je posuzován k datu vydání napadeného rozhodnutí ze dne 14. 8. 2012. Zástupce stěžovatelky rovněž navrhl znalecké dokazování zaměřit také na charakter a důsledky dlouhodobých bolestí, jimiž stěžovatelka trpí a na její dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav.

Krajský soud konstatoval závěr vyplývající z judikatury, že správní soud v řízení o žalobě proti rozhodnutí orgánu sociálního zabezpečení ve věci invalidity a změny jejího stupně ověřuje pouze, zda posudek posudkové komise je úplný a přesvědčivý. Krajský soud konstatoval, že doplňující posudek posudkové komise MPSV Brno ze dne 24. 1. 2014 se pouze odvolal na předcházející posudky a neurčil jednoznačně a přesvědčivě, proč nelze zdravotní stav stěžovatelky posuzovat podle položky 1c předmětné kapitoly a oddílu vyhlášky o posuzování invalidity. Proto si krajský soud vyžádal srovnávací posudek posudkové komise MPSV Hradec Králové. Tento posudek ze dne 7. 3. 2014 již podle názoru krajského soudu splňuje požadavky úplnosti, přesvědčivosti a správnosti. Posudková komise se vypořádala se všemi rozhodujícími skutečnostmi (zejména s těmi, které stěžovatelka namítala) a své posudkové závěry náležitě odůvodnila.

K argumentaci stěžovatelky, že již nyní je poživatelkou invalidního důchodu soud uvedl, že předmětem jeho přezkumu v projednávané věci je rozhodnutí žalované ze dne 14. 8. 2012 a k tomuto datu byl též zdravotní stav stěžovatelky přezkoumáván. Došlo-li k přiznání invalidního důchodu od 19. 11. 2013, je tím potvrzeno, že stěžovatelka k datu vydání napadeného rozhodnutí (14. 8. 2012) invalidní nebyla.

V řízení nebylo shledáno pochybení v postupu správního orgánu, nebylo prokázáno, že by zdravotní stav stěžovatelky odpovídal invaliditě, a proto krajský soud žalobu stěžovatelky zamítl.

Kasační stížnost

Kasační stížností ze dne 25. 4. 2014 napadá stěžovatelka rozsudek krajského soudu

v celém rozsahu. Explicitně neuvádí konkrétní důvody dle § 103 odst. 1 s. ř. s., z obsahu kasační stížnosti je ovšem zřejmé, že krajskému soudu vytýká chyby v dokazování [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.] a jednak to, že se neřídil pokyny Nejvyššího správního soudu v předcházejícím zrušujícím rozsudku.

Stěžovatelka uvádí, že doplňujícím posudkem posudkové komise MPSV Brno ze dne 24. 1. 2014 nedošlo k odstranění nejednoznačnosti posudkového hodnocení, jak bylo vyžadováno Nejvyšším správním soudem. Posudková komise setrvala na svém závěru o možnosti alternativního hodnocení zdravotního stavu stěžovatelky a neuvedla, proč nelze zdravotní stav stěžovatelky hodnotit podle kapitoly XIII, oddílu E, položky 1c přílohy vyhlášky o posuzování invalidity.

Srovnávací posudek ze dne 7. 3. 2014, vypracovaný posudkovou komisí MPSV Hradec Králové, podle stěžovatelky vykazuje vady. První vadu srovnávacího posudku stěžovatelka spatřuje v tom, že tento posudek se dostatečně nevyjadřuje k původnímu posudku posudkové komise MPSV Brno a jejímu alternativnímu závěru o možné invaliditě stěžovatelky. Tento posudek proto nelze hodnotit jako srovnávací ve smyslu pokynu Nejvyššího správního soudu.

Stěžovatelka poukazuje na to, že posudková komise MPSV Hradec Králové na jedné straně zpochybňuje lékařskou zprávu MUDr. K., současně však rozporně tvrdí, že tuto zprávu nehodnotí. Podle názoru stěžovatelky z toho vyplývá podjatost této posudkové komise. Proto stěžovatelka v rámci řízení navrhla vypracování skutečně nezávislého a objektivního znaleckého posudku soudním znalcem. To však krajský soud odmítl, ač v současné době existují de facto dva na sobě nezávislé posudkové názory - jeden s alternativním výrokem na 40% pokles pracovní schopnosti, druhý na 30% pokles pracovní schopnosti. Navíc existují stanoviska několika lékařských zařízení (a nesporné autority v daném oboru, MUDr. K.), doporučující invalidní důchod stěžovatelce přiznat.

Stěžovatelka dále namítá, že krajský soud měl v rámci nového řízení posuzovat lékařskou zprávu MUDr. J. K. ze dne 12. 3. 2013. Krajský soud se s ní však nijak nevypořádal a nezabývala se jí ani posudková komise MPSV Hradec Králové. Tato lékařská zpráva měla být provedena jako důkaz a měla být předložena současně s ostatními podklady nezávislému soudnímu znalci, což se však nestalo.

Stěžovatelka shrnuje, že krajský soud pochybil v tom, že nezajistil, aby se posudkové komise řádně vypořádaly s původním alternativním závěrem o poklesu pracovní schopnosti o 40%. Tento závěr nebyl dosud jednoznačně vyloučen, jak to vyžadoval Nejvyšší správní soud. Fakticky nebyl dodržen ani pokyn Nejvyššího správního soudu k vypracování srovnávacího posudku, neboť posudek posudkové komise MPSV Hradec Králové nelze považovat za srovnávací.

Stěžovatelka navrhuje zrušení rozsudku krajského soudu a vrácení věci tomuto soudu k dalšímu řízení.

Žalovaná se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

pokračování

Posouzení Nejvyšším správním soudem

Nejvyšší správní soud se kasační stížností zabýval nejprve z hlediska splnění podmínek řízení. Ověřil, že stěžovatelka je osobou oprávněnou k podání kasační stížnosti (§ 102 s. ř. s.). V kasační stížnosti, kterou podala včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), uplatňuje důvody podřaditelné pod ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.; jedná se tak o důvody přípustné. V řízení o kasační stížnosti je stěžovatelka též zastoupena advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Stěžovatelka napadá kasační stížností rozsudek krajského soudu, kterým bylo rozhodnuto ve věci znova po předchozím zrušujícím rozsudku Nejvyššího správního soudu. V souladu s ust. § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. však není tato opakovaná kasační stížnost stěžovatelka nepřípustná, neboť stěžovatelka napadá rozsudek krajského soudu z důvodu nerespektování závazného právního názoru Nejvyššího správního soudu vysloveného v předcházejícím zrušujícím rozsudku. Kasační stížnost jako celek tedy je přípustná.

Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán jejím rozsahem a uplatněnými stížnostními důvody. Přitom neshledal vady uvedené v ust. § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Nejvyšší správní soud považuje za nesporné, že doplňující posudek posudkové komise MPSV Brno ze dne 24. 1. 2014 neodstranil nejednoznačnost spočívající v připuštění alternativního hodnocení zdravotního stavu stěžovatelky podle položky 1c kapitoly XII oddílu E přílohy vyhlášky o posuzování invalidity (tedy jako závažnějšího z pohledu přílohy vyhlášky o posuzování invalidity). K tomuto závěru dospěl krajský soud a ostatně i stěžovatelka tuto skutečnost konstatuje ve své kasační stížnosti. Sporné však je, zda tuto nejednoznačnost v hodnocení zdravotního stavu stěžovatelky skutečně odstranil srovnávací posudek zpracovaný na žádost krajského soudu posudkovou komisí MPSV Hradec Králové dne 7. 3. 2014.

Posudková komise MPSV Brno v doplňujícím posudku ze dne 24. 1. 2014 uvedla: „Obvykle se při stanovení posudkového závěru více hledí na konkrétní posudková kritéria uvedená pod jednotlivými položkami. Vzhledem k této obvyklosti se PK rozhodla podřadit postižení pod položku 1b, jelikož tomu nejvíce odpovídá konkrétní zdravotní postižení. Při hodnocení celkových důsledků onemocnění pro pracovní i nepracovní aktivity stav ale funkčně neodpovídá kritériu lehkého funkčního postižení (jak stanovuje položka 1b), jelikož posuzovaná je dle našeho názoru omezena středně těžce a je omezena i při běžném zatížení. Rovněž některé denní aktivity jsou omezeny, což jsou kritéria odpovídající již položce 1c, ovšem naopak nelze dle litery této položky prokázat podstatnější neurologické postižení, což je ale obvykle rozhodujícím kritériem pro stanovení této položky. Pokud by PK stanovila položku 1c, jednalo by se o odchýlení od běžné posudkové praxe a tento závěr by pravděpodobně nebyl potvrzen případným srovnávacím posudkem či posudky.“ Posudková komise dále uvedla, že podle jejího názoru je zřejmé, že posuzovaná je zdravotně handicapovaná natolik, že dlouhodobě není a nebude schopna na plný úvazek vykonávat běžné manuální práce. Za této situace je proto otázkou, zda přiznat položku 1c například srovnávacím výrokem a tak odůvodnit invaliditu prvního stupně, nebo vycházet z jednotlivých konkrétních postižení, které ovšem invaliditu neodůvodňují. Posudková komise zdůraznila, že variabilita zdravotních postižení provázená různými funkčními omezeními je značná a ne vždy je možné každý

stav „šablonovitě“ zařadit do kolonek daných vyhláškou o posuzování invalidity.

Hlavním důvodem, proč posudková komise MPSV Brno připustila možnost alternativního hodnocení zdravotního stavu podle položky 1c, tedy bylo omezení vykonávání denních aktivit při běžném zatížení odpovídající právě položce 1c. V příloze vyhlášky o posuzování invalidity je stanoveno pro položku 1b kapitoly XIII oddílu E „některé denní aktivity vykonávány s obtížemi“ a pro položku 1c předmětné kapitoly a oddílu je stanoveno „se závažným snížením celkové výkonnosti při běžném zatížení, některé denní aktivity omezeny“. (Pro položku 1c je též stanoveno „s funkčně významným neurologickým nálezem“.)

Posudková komise MPSV Hradec Králové ve srovnávacím posudku ze dne 7. 3. 2014 podrobně přezkoumala předcházející posouzení zdravotního stavu (OSSZ Znojmo ze dne 20. 12. 2011, OSSZ Znojmo dne 28. 5. 2012, posouzení v námitkovém řízení dne 7. 8. 2012, OSSZ Znojmo dne 18. 6. 2013, posudek z námitkového řízení ze dne 25. 9. 2013), přičemž některé z těchto posudkových závěrů komise zkorigovala. Na několika místech vlastního poměrně obsáhlého posudkového závěru posudková komise uvedla, že některé denní aktivity jsou vykonávány s obtížemi. V závěrečné části posudkového závěru pak posudková komise MPSV Hradec Králové uvedla: *„Žaloba byla podána proti rozhodnutí ČSSZ ze dne 14. 8. 2012, proto PK MPSV Hradec Králové hodnotí zdravotní stav posuzované k tomuto datu na základě doložených nálezů jak ošetřující lékařky, tak i odborných nálezů. Zcela jednoznačně se dle těchto nálezů jednalo o lehké postižení jednoho úseku páteře, s omezením hybnosti tohoto úseku páteře, s poruchou statiky a dynamiky tohoto úseku páteře, s občasným kořenovým drážděním, s lehkým neurologickým nálezem, ale bez známek poškození nervu, kdy některé denní aktivity byly vykonávány s obtížemi.“*

V žádném případě se nejednalo o středně těžké postižení se závažnou poruchou statiky a dynamiky jednoho úseku páteře, ani o insuficienci svalového korsetu v tomto úseku páteře, ani o funkčně významný neurologický nále, ani o poškození nervu, ani o symptomatologii neurogenního močového měchýře, ani nedošlo k závažnému snížení celkové výkonnosti při běžném zatížení.

Zcela jednoznačně se jedná o lehké funkční postižení jednoho úseku páteře, tedy o bederní páteř, což je procentně hodnoceno rozmezím 10-20%. PK MPSV Hradec Králové s ohledem na nálezy hodnotí při horní hranici daného rozpětí, nejedná se tedy o žádné hraniční hodnocení. Navýšení základního procentního poklesu pracovní schopnosti o 10% je s ohledem na nemožnost vykonávat dosavadní zaměstnání posuzovanou.“

Z posudkového závěru srovnávacího posudku tedy vyplývá, že posudková komise MPSV Hradec Králové vůbec nezjistila (na rozdíl od posudkové komise MPSV Brno), že by některé denní aktivity stěžovatelky byly v rozhodné době relevantně omezeny. Zároveň tato posudková komise jednoznačně vyloučila možnost hodnocení zdravotního postižení stěžovatelky jako středně těžkého (tedy odpovídajícího položce 1c předmětné kapitoly a oddílu vyhlášky o posuzování invalidity). Tento závěr posudková komise v Hradci Králové též zdůvodnila tím, že nejsou přítomna funkční postižení intenzity vyžadované vyhláškou pro posuzování invalidity pro stanovení položky 1c (jako jsou právě závažná porucha statiky a dynamiky jednoho úseku páteře, insuficience svalového

pokračování

korsetu, funkčně významný neurologický nálezn, o poškození nervu atd.).

Nejvyšší správní soud podotýká, že nepovažuje za správné, že se posudková komise MPSV Hradec Králové ve srovnávacím posudku přímo výslovně nevyjádřila k pochybnostem ohledně posudkového zhodnocení vyjádřeným v doplňujícím posudku posudkové komise MPSV Brno ze dne 24. 1. 2014. Na druhou stranu však ze srovnávacího posudku jasně vyplývá, že posudková komise MPSV Hradec Králové v žádném případě neshledala zdravotní stav stěžovatelky jako hraniční, jednoznačně zdravotní stav podřadila položce 1b kapitoly XIII oddílu E přílohy vyhlášky o posuzování invalidity a ani neshledala omezení některých denních aktivit či závažné snížení celkové výkonnosti stěžovatelky při běžném zatížení. Vyjádření k posudkovému hodnocení posudkovou komisí MPSV Brno tedy implicitně provedeno bylo. Srovnávací posudek poskytl krajskému soudu jednoznačné zhodnocení zdravotního stavu, zdůvodnil, proč nemůže být zdravotní stav hodnocen alternativně podle položky 1c (odpovídající závažnějšímu zdravotnímu postižení), a zároveň konstatoval, že vůbec nebylo shledáno omezení denních aktivit, které podle dřívějšího posudku odpovídalo „závažnější“ položce 1c (a které také vedlo posudkovou komisi MPSV Brno k vyjádření závěru o alternativní možnosti hodnocení zdravotního stavu). Za těchto specifických okolností tedy Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že posudek posudkové komise MPSV Hradec Králové ze dne 7. 3. 2014 splňuje požadavky jednoznačnosti, určitosti, úplnosti a přesvědčivosti, kladené na posudky o invaliditě ustálenou judikaturou, a zároveň jej lze považovat za dostačující srovnávací posudek. Krajský soud tedy požadavkům vyjádřeným v předcházejícím zrušujícím rozsudku zdejšího soudu dostál.

Pro úplnost Nejvyšší správní soud dodává, že v projednávané věci bylo srovnávacím posudkem PK MPSV Hradec Králové jednoznačně vyvráceno hraniční hodnocení zdravotního stavu stěžovatelky, které vyplývalo z předchozích posudků PK MPSV Brno. Hodnocení zdravotního stavu stěžovatelky ve srovnávacím posudku PK MPSV Hradec Králové bylo zcela jednoznačné. S ohledem na to tedy ani nevznikl interpretační problém s ustanoveními vyhlášky o posuzování invalidity, který by mohl Nejvyšší správní soud vyjasnit svým stanoviskem, jak navrhovala PK MPSV Brno ve svém doplňujícím posudku.

Z judikatury Nejvyššího správního soudu (srov. rozsudek ze dne 28. 4. 2011, č. j. 4 Ads 19/2011 – 66) vyplývá, že na otázku podjatosti posudkové komise dopadá ust. § 14 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“). Podle § 14 odst. 1 správního řádu každá osoba bezprostředně se podílející na výkonu pravomoci správního orgánu (úřední osoba), o níž lze důvodně předpokládat, že má s ohledem na svůj poměr k věci, k účastníkům řízení nebo jejich zástupcům takový zájem na výsledku řízení, pro nějž lze pochybovat o její nepodjatosti, je vyloučena ze všech úkonů v řízení, při jejichž provádění by mohla výsledek řízení ovlivnit. Za poměr k věci se považuje osobní zájem úřední osoby na jejím výsledku (srov. rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 23. 12. 1996, č. j. 6 A 21/95 – 29, č. 480/1999 Soudní judikatury ve věcech správních). Pro poměr k věci je vyloučena též úřední osoba, která o ní získala poznatky jiným než procesně stanoveným způsobem.

V projednávané věci stěžovatelka spatřovala podjatost posudkové komise MPSV Hradec Králové v tom, jakým způsobem se tato komise vyjádřila ve svém posudku k nálezu MUDr. K. a v tom, že v rozporu s tím v posudku zároveň uvedla, že tento nálezn

nehodnotila. Tato skutečnost ovšem ničím ani nepřipomíná důvody podjatosti podle § 14 odst. 1 správního řádu, jak byly citovány výše. Nelze z ní dovodit jakýkoliv poměr posudkové komise k věci, účastníkům či jejich zástupcům. Námitka naopak směřuje proti postupu posudkové komise při hodnocení, který však sám o sobě založit podjatost posudkové komise nemůže. Tato námitka stěžovatelky tedy žádné pochybnosti nevyvolává a nepředstavuje a nelze ji charakterizovat jako důvod pro vypracování posudku soudním znalcem.

Podle názoru Nejvyššího správního soudu není nezbytnost vypracování znaleckého posudku dána ani tím, že ve věci existují dva posudkové názory, z nichž jeden (posudková komise MPSV Brno) pracuje s možností alternativního hodnocení zdravotního stavu stěžovatelky odpovídající poklesu pracovní schopnosti o 40% a druhý stanovuje pokles pracovní schopnosti o 30%. Z judikatury zdejšího soudu vyplývá, že pokud krajský soud považuje posudek komise za správný, přesvědčivý a svůj názor zdůvodní, není dokazování znaleckým posudkem na místě, neboť neexistují pochybnosti, které by znalec musel svým posudkem rozptýlit (srov. např. rozsudek ze dne 28. 5. 2014, č. j. 3 Ads 88/2013 – 73, nebo přiměřeně rozsudek ze dne 25. 6. 2003, č. j. 2 Ads 9/2003 – 50). V projednávané věci krajský soud založil své rozhodnutí na srovnávacím posudku posudkové komise MPSV Hradec Králové ze dne 7. 3. 2014, v čemž nelze spatřovat žádné pochybení krajského soudu, neboť tento posudek všechny požadavky kladené na posudky v řízení o soudním přezkumu rozhodnutí o invalidním důchodu splňoval (jak bylo zdůvodněno výše).

Námitka stěžovatelky, že posudková komise MPSV Hradec Králové se nezabývala lékařskou zprávou MUDr. K. ze dne 12. 3. 2013, je nedůvodná. Z posudku této posudkové komise ze dne 7. 3. 2014 sice vyplývá, že posudková komise zahrnula uvedenou zprávu mezi citované podklady (srov. rekapitulaci zprávy na str. 10 posudku a odkaz na zprávu na str. 15 posudku), zároveň však správně uvedla v závěru svého posudku, že zprávy z období od 30. 1. 2013 do 7. 1. 2014 nehodnotí, neboť zdravotní stav stěžovatelky je posuzován k datu vydání napadeného rozhodnutí (14. 8. 2012). Posudková komise tedy uvedenou lékařskou zprávu nepominula (zahrnula ji do podkladů pro vypracování posudku), ale vzhledem k tomu, že zpráva nebyla relevantní pro posouzení zdravotního stavu ke dni 14. 8. 2012, tuto zprávu nehodnotila. Nejvyšší správní soud připomíná, že podle ust. § 75 odst. 1 s. ř. s. při přezkouvání správního rozhodnutí vychází soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Zdravotní stav stěžovatelky tak byl hodnocen ke dni 14. 8. 2012 a pozdější zpráva MUDr. K. by mohla být relevantní pouze tehdy, pokud by objasňovala zdravotní stav stěžovatelky k tomuto dni. Nic takového však z posudku posudkové komise MPSV Hradec Králové ani ze zprávy samotné nevyplývá. Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že v této lékařské zprávě uvedené doporučení MUDr. K., týkající se vhodnosti invalidního důchodu, není pro posudkovou komisi závazné. Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí při posuzování zdravotního stavu samozřejmě přihlížejí k relevantním výsledkům doložených funkčních vyšetření ošetřujících lékařů, avšak doporučení ošetřujících ohledně invalidity posuzovaného pro ně nejsou závazná. K posouzení invalidity posuzovaného jsou povolány právě posudkové komise, které jsou odborně erudované v oboru posudkového lékařství a také za posouzení invalidity odpovídají.

pokračování

Lze tedy uzavřít, že kasační důvod dle § 103 odst. 1 písm. d) nebyl dán. Celkově tak Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost jako nedůvodnou a jako takovou ji dle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení o kasační stížnosti vůči stěžovateli rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů nenáleží. Žalované právo na náhradu nákladů řízení nenáleží ze zákona v souladu s ust. § 60 odst. 2 s. ř. s.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 8. října 2014

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu